Zástupy ho zdržovaly, aby od nich neodcházel. On jim však řekl: „Také ostatním městům musím zvěstovat evangelium Božího království, neboť k tomu jsem byl poslán.“ (Lukáš 4:42−43)

Lidé kolem Pána Ježíše si přáli, aby s nimi zůstal. Líbilo se jim, jak jim pomáhal a chtěli si Ho nechat pro sebe. On jim ale jasně říká: *„Musím jít do dalších měst…“*
To nebylo, že by tyhle lidi neměl rád. Jen viděl potřebu i těm dalším ukazovat cestu k záchraně a k novému životu…
Podobně jednal i apoštol Pavel! Po určitou dobu intenzivně a vytrvale pracoval na jednom místě s jednou skupinou lidí. Když mohl, zůstal i rok, dva nebo nejdéle tři. A za tu dobu kolem něho bylo několik generací učedníků. Tedy učedníci, kteří získali další učedníky a ti získali další, a to na dalších a dalších místech.

Tu a tam se někdo z věřících třeba rok, dva, tři věnuje jednomu nevěřícímu kamarádovi. Někdy to přinese ovoce, za které jsme velmi vděčni. Jenže když některý takový kamarád po těch letech namísto přijetí Pána Ježíše dá najevo, že už toho má dost a přeruší kontakt, je otázka, jestli ten dlouhý čas osobní péče a energie byl dobře investován. Jestli to vlastně nebyla ztráta na úkor řady jiných, kteří by se za tu dobu přiblížili Pánu Ježíši mnohem víc.
Ano, někteří potřebují delší chvíli. Nicméně když se u někoho celé měsíce nebo i roky nic neděje a my se stále pokoušíme, může to pro nás být pastí! Pastí pro náš čas, pro naši mentální kapacitu, kterou by jiní využili mnohem lépe, a taky to pro nás může být past z hlediska plíživého pocitu že to evangelium tady nefunguje nebo že lidé u nás nechtějí slyšet. Stalo se Ti něco podobného?

U blízkých a příbuzných dává smysl, že „u nich zůstaneme“, že jim sloužíme dlouhodobě a hledáme rozmanité formy. Nicméně ve vztazích všeobecně je dobré

pracovat s mnoha lidmi současně. Někteří se zajímají, přibližují, a tak potřebujeme být připraveni přinést jim jasnou Dobrou zprávu, včetně příkladu slov, jak se Pánu Ježíši odevzdat a včetně výzvy, aby to opravdu udělali a začali Ho následovat. Jiní se z nějakého důvodu po čase zase vzdálí, aniž udělali vážnější rozhodnutí. Potřebujeme se tedy věnovat dalším − novým, kteří se mezitím možná přibližují. Právě proto, že některé temperamenty navazují nové vztahy spíše pomaleji a důvěru získávají teprve postupně, potřebujeme rozvíjet více vztahů současně.

A tak mám kolem sebe několik desítek „rozpracovaných lidí“. Občas ode mě dostanou nějakou otázku, podnět, případně pozvání na Discovery a mezitím vyprávění mého osobního příběhu a jasnou prezentaci Dobré zprávy. Někteří se krůček po krůčku pohybují ve směru k Pánu Ježíši. Zatímco jiní se spíš vzdalují. Zhruba podle toho se vyvíjejí i moje modlitby. Nového člověka, s nímž mám hluboký duchovní rozhovor, si dám do svého modlitebního seznamu nahoru a nějakou dobu se za něho modlím. Když se s ním podaří další dobrý rozhovor o Pánu Ježíši, jsem nadšen. Když se delší dobu nepotkáme, v mém modlitebním připomínáčku ho předběhnou jiní…
Každý člověk nebo pár nebo rodina má v daném životním období jen určitou „sociální kapacitu“. Tím myslím, že dokážou rozvíjet jen limitovaný počet relevantních vztahů. Někteří lidé nás pokládali za zajímavé a příjemné společníky nebo dokonce za moudré rádce či důvěrné přátele. Ale průběžně se ukázalo, že vnitřně byli velmi pečlivě obrněni vůči duchovním podnětům, které jsme jim přinášeli. Hledali jsme tedy cestu, jak si svoji sociální kapacitu uvolnit pro jiné, kteří jsou Pánu Ježíši otevření.

Lukáš v šesté kapitole píše o zástupu učedníků. (Lukáš 6,17) Řekl bych, že Pán Ježíš měl kolem sebe tisíce „rozpracovaných lidí“. To pak není divu, že − když po ukřižování a zmrtvýchvstání Pána Ježíše přišel o letnicích Duch svatý − hned první den se objeví 3000 lidí, kteří promění své smýšlení, dají se pokřtít a veřejně se

připojí k Ježíšovým následovníkům.
Jasně, když jsi včera Boží slovo zasel, a odezva nebyla okamžitá, může to žádat pár dalších dnů nebo i týdnů. A někdo úrodu nepřinese vůbec. Na druhé straně neuvízni příliš dlouho v kontaktu s jediným člověkem, kterému budeš věnovat veškeré svoje úsilí a kvůli němuž pak nebudeš mít kapacitu na jiné, kteří se k Pánu Ježíši můžou přibližovat rychleji.

Pane Ježíši, děkuji Ti, že jsi mezi svými „rozpracovanými“ lidmi měl i mě.